

Kadangi Tėvas Ambroziejus Pabrėža netik savo mokslu švietė,
bet dar daugiau savo/pavyzdžiu/ pavyzdingu ir šventu gyvenimu
veikė į žmones, kurie, dar jam gyvam tebesant, vadindavo jį šven-
tu, tad ir po jo mirties, tokiu jį skaitydami, prislėgtieji

ligomis ir kitomis nelaimėmis ėjo prie jo kapo ir per jo užtarimą maldavo Dievo pagalbos. Taip buvo seniau, taip yra ir dabar, nors nuo Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos mirties greit sukaks 95 metai.

Tas kreipimasis į Dievą per Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos užtarimą, einant laikui, nemažėja, bet smarkiai didėja, nes dažnai, kaip aukščiau sakyta, matyti prie jo kapo besimeldžiančius žmones, keliais apie kapą su širdinga ir gilia malda einančius ir Dievo gausių malonių per jo užtarimą patyriantčius.

Tų ypatingų Dievo malonių patyrimo per Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos užtarimą paduosiu keletą pavyzdžių:

Vienas iš jų yra aprašytas dienraštyje "Rytas" 1936 m. Nr. 73 iš kovo mėn. 28 dienos - pusl. 8. Atviras laiškas, kuriame "Tikėkime stebuklais" Stanislovas Kaupas, valdininkas, štai ką rašo:

"Prieš 13 metų, 1923 metais, buvau sveikas, kaip ažuolas, kareivis - savanoris, tvirtas kūno sudėjimo, kupinas jėgų ir gyvybės. Džiaugliaus savo jaunyste, gyvenimu, su pamėgimu sportavau ir nė manyti nemaniau, kad čia pat mane tykojo nelaimė, kuri sulaužys mano kūną, išvaikys, lyg vėjas tuos lengvučius vasaros debesėlius, visas mano gyvenimo svajones, užgesins mano viltis ir panardys mane į kūno ir sielos kančių jūrą...

Vieną gražią dieną atsisėdau, pirmą kartą gyvenime, ant pabalno arklio ir išjojau su draugais palenktyniauti, - tik štai arklys, už kažko užkliuvęs, griuvo, ir aš nuo jo nukritau, stipriai sutrenkdamas į medžio šaknį savo stuburą, dėl to, kaip vėliau paaikškėjo, buvo išmuštas iš savo vietos vienas stuburo slankstelis. Iš pradžių rodėsi, kad toji nelaimė ypatingos žalos man neatneš, nes nors ir išgulėjau vietoje tris valandas be sąmonės, o vėliau, atsipeikėjęs, tris dienas pulko ligoninėje, bet ir karo tarnyboje, kol ją užbaigiau, dar apie dvejus metus pasilikau ir vėliau dar apie šešius metus dirbau įvairius darbus, nors mano strėnas kartais ir apnikdavo skausmai.

Tikras išmėginimo laikas atėjo 1931 metų vasarą. Tada staiga pradėjo man šalti vienos kojos pėda, ir tas šalimas, bematant apėmęs ir antros kojos pėdą, vis plėtėsi, apimdamas vis didesnę kojų plotą. Be to, kojos pradėjo drebėti ir per kelius linkti, gniužti. Po dviejų savaitių likau visiškai nuo kojų iki pusiaujo superaližuotas, taip, kad ne tik vaikščioti, bet net kojų pirštų valdyti nebegalėjau. O čia dar prisidėjo toks nepakenčiamas kojų deginimas, kad aš, skausmais tvirti ilgiau negalėdamas, turėjau atsigulti Kauno miesto ligoninėn. Čia buvo nustatyta, jog turiu vadinamą "Spondylitis t.b.c.", ir padarytos man dvi nemenkos operacijos: atidarytas stuburkaulio kanalas ir išvaduotos smegenys nuo kaulų spaudimo, o taip pat iš abiejų mano kūno pusių buvo rezinuota šonkaulių dalis. Po pirmos operacijos pasijutau dar blogiau, ir todėl, dviem mėnesiam praslinkus, man buvo padaryta antroji operacija, kurias padarė, mano manymu, garsiausias Lietuvos chirurgas d-ras Kuzma. Kai ir po jo padarytų operacijų mano sveikata, užuot pagerėjus, vėl pablogėjo, d-ras Kuzma man pareiškė, kad aš savo gyvybę užlaikyti galėsiąs, bet savęs nuo pusės valdyti daugiau niekuomet jau nebegalėsiąs, nes naujo stuburo jie man juk neįdė-

sią, o kas medicinai yra galima, tą jie yra padarę. Tą patį, t.y., kad aš daugiau jau nebegalėsiu vaikščioti, patvirtino dar ir šie daktarai-Chirurgai: Bernatavičiūtė-Šakenienė, Jaržemskis ir Kudirka.

Kauno miesto ligoninėje išgulėjau metus, o paskui mane iš ten, kaip beviltiškai - nepagydomą ligonį, išrašė, ir aš buvau pervežtas į Kretingos apskrities ligoninę, kur išgulėjau dvejus metus, iki mano stebuklingo išgijimo. O tas atsitiko šitaip:

Medicinai pasirodžius bejėgei, aš vilties pasveikti vis dėl to nenustojau, nes pasitikėjau Dievo gailėstingumu ir žinojau, kad Jo galybei ribų nėra. Todėl, dar Kaune gulėdamas, aš pradėjau melstis į Saldžiausiąją Jėzaus Širdį ir, vienuolikai mėnesių praėjus, jau galėjau, kad ir nežymiai, kojų pirštus judinti. Bet vis dėl to, kad ir buvau praktikuojantis katalikas, stebuklų galimybe ir galia nelabai tikėjau. Paveiktas pasikalbėjimų su aplankančiais ligoninę Pranciškonais - ir perskaitytos knygos apie Liurdą mano nuomonę apie stebuklus pakeitė.

Kažkokiam laikrašty perskaičiau žinių apie Kretingos kapuose palaidotą ir žmonių garbinamą Pranciškoną Tėvą Pabrėžą ir apie tai, kad jo užtarimu išprašoma iš Dievo ypatingų malonių. Gyvo tikėjimo pagautas, pasižadėjau Dievui, kad, jeigu Jis, per Tėvo Pabrėžos užtarimą, gražintų man sveikatą, padarysiu eilę gerų darbų ir, kad apie patirtą malonę viešai paskelbsiu spaudoje.

Apžadus padarius, Ūmai pradėjau sveikti ir tiek pasveikau, kad galėjau užimti Pranciškonų gimnazijoje Kretingoje sekretoriaus vietą. Su paskelbimu apie gautąją malonę neskubėjau, kad neduočiau progos silpno tikėjimo žmonėms pasakyti, jog tai gal tik laikinis pagerėjimas tebuvo, nors ir tokio medicinos pasaulio žvaigždės man nežadėjo.

Dabaš betgi daugiau laukti negaliu, o ir reikalo tam nėra, nes štai jau daugiau kaip metai praslinko, kaip aš kasdieną į tarnybą pats savo kojomis ateinu ir iš jos namo sugrižtu, kaip per atostogas važinėju ir istisus kilometrus pėsčias vaikščioju.

Todėl su dėkingumu ir noriai išpildau savo pažadų paskutinę dalį ir viešai visiems skelbiu, jog didis yra Dievo gailėstingumas ir galingas Tėvo Pabrėžos prieš Jį užtarimas.

O už savo kentėjimus, kadangi jie nuvalė mano sielą ir davė man progos viešai atiduoti garbę Dievui ir Jo, Jam matomai, mielam tarnui Tėvui Pabrėžai, siunčiu Visagaliui nuoširdžią padėką savo malda." - 1/

Kitas per Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos užtarimą sveikatos apturėjimo faktas, apie kurį 1932 m. rugsėjo mėn. 11 dieną Antanas Nevarauskas štai ką sako:

"Aš, Antanas Nevarauskas, kalvis, 52 metų amžiaus, gyvenu Penkininkuose, Kretingos parapijoje, - šiuo pareiškiau, kad sunkiai sirgau vienuolika metų: dideliu skausmu ir bilesį jaučiau galvoje. Nors darbą dirbau, bet su dideliu vargu ir visuomet apsimo-

1/ Pastaba: 1938 m. lapkričio mėn. 9 dieną Stasys, sūnus Petro ir Monikos Pilibaitytės, Kaupas, aprūpintas šv. Sakramentais, Kretingos mieste mirė inkstų liga, palikdamas žmoną Antoniną Skirbutaitę ir dukterį Vaclavą, palaidotas Kretingos kapinėse.

vęs šilta kailių kepure. Pirmiausia gydė mane Dr. Mejeris Klaipėdoje; jis gydė apie šešis mėnesius, bet nieko nepagelbėjo. Po to, gydė mane Dr. Buršteinas Klaipėdoje daugiau kaip vienus metus, bet ir jis nieko nepagelbėjo. Toliau Dr. Kakovskis Klaipėdoje gydė mane apie šešius mėnesius ir nieko nepagelbėjo. Gydė mane ir Dr. Didžys Klaipėdoje, buvau pas jį apie keturis kartus, bet nieko nepadėjo. Vėliau Dr. Zimuns Klaipėdoje apžiūrėjo mane ir pasakė, kad būtinai reikalinga yra galvoje operacija, kad be operacijos niekas negelbės.

Šiais 1932 metais, liepos mėn. 17 dieną nuėjau, kaip visuomet, į Kretingos bažnyčią, o po pamaldų nuėjau į senąsias Kretingos kapines pasimelsti ant Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos kapo. Pasimeldžiau, apėjau keliais jo kapą ir tuojau pajutau, kad mano skausmai galvoje sumažėjo ir, kai parėjau į namus, jau jokio skausmo nebejaučiau, vienu žodžiu, likau visai sveikas. Sekantį sekmadienį po pamaldų vėl aplankiau jo kapą ir pasimeldžiau, išreikšdamas padėką už apturėtą sveikatą. Dabar jau praėjo septynios savaitės ir joks galvoje skausmas nebeatsikartoja."

Minėtasis Antanas Nevarauskas, kuris per Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos užtarimą, kaip jis tvirtina, apturėjo sveikatą, kurios nesugebėjo gydytojai grąžinti, ir šiandien yra pilnai sveikas.

Dar kitas per Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos užtarimą sveikatos apturėjimo įvykis, kurį Jeronimas Lažauskas 1934 m. lapkričio mėn. 4 dieną šiaip apsakė:

"Aš, Lažauskas Jeronimas, 42 metų amžiaus, Kretingos gyventojas pareiškiu štai ką:

1932 metais apie rugpiūčio mėnesį pradėjau po truputį jausti karštį. Per švento Roko atleidus /VIII-21/ nuvažiavau į Palangą. Ten jau pasidarė bloga; kelis kartus, jausdamasis silpnai, turėjau gulti ant žemės, kad atsigaučiau. Tą pačią atleidų dieną, parvažiavęs namo, guliau. Karštis labai apėmė. Dvi savaites, smarkiai ligos sumintas, gulėjau lovoje. Kraujas labai dažnai tiesiog kamuoliais sukrekėjęs tekėdavo iš burnos.

Apskrities gydytojas J. Nainys davė vaistų; nuo jų dar blogiau pasidarė. Vieni sakė, kad tai vidurių šiltinė, kiti, kad plaučių liga. Jaučiausi nepaprastai blogai; visą suėmė skausmai, negalėjau nė lovoj pajudėti, krūtinę tarsi peiliais varstė. Tėvas Rokas Kožukauskas davė Paskutinį Patepimą. Apsilankė paskiau pas mane Tėvas Augustinas Dirvelė, Vladas Taučikas, Rapolas Žigas ir gydytojas D. Karlinskis. Jie keturiose mane lovoje pakėlė; aš prašiau, kad manęs nejudintų, nes nepaprastai skaudėjo; gydytojui reikėjo iš nugaros pusės pasiklaudyti, tad nusiraminau, nes čia buvo ir kunigas ir gydytojas, tai ir mirti bus geriau. - Pasodino mane lovoje, kraujas čiurkšlėm pradėjo tekėti iš burnos, tad turėjo greit vėl paguldyt.

Išėję už durų /vėliau pasakojo/ tarėsi ir visi klausė gydytojo Karlinsko nuomonės; šis manė ir atsakė, kad nėra vilties išgyti. Tėvas Augustinas Dirvelė, Kretingos vienuolyno gvardijonas, matydamas kad aš labai silpnas, atsiuntė Brolių Jurgį, kad naktį pas mane būdėtų. Pats nieko negalėjau kalbėti, bet ne tik kalbėti, o net ir dūsauti; kvėpuot ir tai vos beišgalėjau; visas buvau išblyškęs.

Gydytojas D. Karlinskis paliko vaistų ir liepė registruotą karštį. Nuo vaistų pradėjau dar labiau blogėti. Ryto metą pasiunčiau savo žmoną pas tą patį gydytoją D. Karlinskį pasakyti, kad

negerėja, bet blogėja. Jis nedavė daugiau jokių vaistų ir pasakė: "Aš ne Dievas, aš neišgydysiu". Rapolas Žigas, aplankęs mane, pasakė kiau sakė darbininkams, kad aš /Lažauskas/ jei kada buvęs žmogus, tai daugiau galima jau nelaukti.

Mane taip jau labai nusilpusį ligonį atėjo aplankyti Tėvas Dominikas Kaubré. Jis patarė kreiptis prie Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos, nes aiškiai matė, kad išgyti galima tik su Dievo pagalba. Negalėdamas ištarti žodžio, prašiau vien akių žvilgsniu savo žmoną, kad nueitų į kapus prie Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos kapo. Ji nenorėjo eiti, nes, jai išėjus, galėjau numirti. Pagaliau išėjo. Jai išėjus, po kelių minučių visi skausmai momentaliai pasibaigė, ir aš užmigau. Parėjusi žmona nustebė: paliko mane baisiausiuose skausmuose, rado ramiai bemiegančią. Pabudęs jaučiausi be skausmų, tik dar buvau labai silpnas, tad keltis dar negalėjau. Nuo tos valandos sveikata pradėjo eiti vis geryn ir geryn. Greit visai pasveikau ir galėjau gerai valgyti, tuo tarpu kai sirgdamas, kelias dienas išbuvau ne tik nieko nevalgydamas, bet nenurydamas nė vandens lašelio. Aš pats ir kiti labiausia stebisi tuo, kad aš taip staigiai ir greit pagijau; pajutau, tarsi kokia tai ranka visus skausmus nukėlė. Dabar jau du metai esu visai sveikas; per tą laiką visados gerai jaučiausi ir jokie skausmai neužėjo; esu pilnoje sveikatoje, kaip buvęs."

Minėtasis Jeronimas Lažauskas, kuris savo per Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos užtarimą stebėtiną išgijimą nupasakojo 1934 m. lapkričio mėn. 4 dieną, kurį patvirtino jis pats ir jo žmona Mikalina Lažauskienė, ir šiandien yra visai sveikas ir puikiai jaučiasi.

Čia galima paminėti ir šį stebėtiną įvykį:

Barbora Valančiūtė, Antano Valančiaus duktė, 40 metų amžiaus mergina, iš Tubausių kaimo, Kretingos parapijos, dabar bažnytkaimio ir to vardo parapijos, 1928 m. birželio mėn. 14 dieną nupasakojo, kad jai, nuo mažens turinčiai puolamąją /nuomaro/ ligą, 1908 metais per miegą pasirodė juodais rūbais kunigas, persijuosęs pranciškonų juosta, turis rožančių prie juostos kibantį, ant pečių paleriną, rankomis sunertomis, kuriose kryželis ar paveikslėlis buvo, pusamžis, vidutinio ūgio, panašus į a.a. Tėvą Juvenalį Juozapaitį, pasakė, esąs Ambroziejus Pabrėža kunigas, pasakė, kur jo yra kapas ir koks kryžius ant jo kapo, nurodė, kaip ir kokias maldas turi ji atlikti sveikatos gavimui. Barbora Valančiūtė tai, ką jai įsakė apsireiškęs par miegą Tėvas Ambroziejus Pabrėža, išpildė ir liko sveika. - Tą savo pasakojimą ji dar patvirtino ir 1935 m. rugsėjo mėn. 23 dieną. 1/

Yra ir daugiau per Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos užtarimą sveikatos apturėjimo įvykių, taip 1932 m. rugsėjo mėn. 15 dieną nupasakotas šioks faktas, apie kurį Pranciškus Galdikas šiaip sako:

"Aš, Pranciškus Galdikas, iš Barkelių kaimo, Darbėnų parapijos, Kretingos apskrities, pareiškiu, kad mano duktė Salomėja, eidama amžiaus antrus metus, susirgo puolamąja / nuomaru / liga.

Išsirgo apie aštuonius mėnesius. Ta liga apsireikšdavo šiaip: iš pradžios duktė apmirdavo per dvi savaites kartą, vėliau kas savaitę, toliau kas antrą - trečią dieną. Pas gydytojus dukterį vežiau, bet nepagelbėjo. Padariau aš su savo žmona Elena apžadus prie Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos - šventas Mišias Kretingoje užprašyti, apeiti Kretingoje stacijas ir apeiti apie Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos kapą keliais. Po apžadų padarymo, rodos, kad tepraėjo laiko savaitė ir visai mano duktė Salomėja pasveiko. Tas atsitiko 1930 metais apie lapkričio mėnesį. Nuo to laiko nė kartą mano duktė į tą ligą nebebuvo atkritusi."

Toliau Valentinas Stonkus iš Kretingosodžio, Kretingos parapijos, 1932 m. gruodžio mėn. 10 dieną irgi pareiškė, kad jo sūnus Adomas-Petras, eidamas devintą amžiaus mėnesį, sunkiai susirgo 1932 metų gegužės mėnesyje, kad jis apturėjimui sūnui sveikatos pažadėjo šv. Mišias už Tėvą Ambroziejų Pabrėžą, kad jo sūnus po to tuojau pasveiko. Priminė jis, kad jo trys sūnūs, kaip tik užstodavo devintą amžiaus mėnesį, susirgdavo, kad veždavo juos ir pas gydytojus, bet visi trys iš eilės mirė, kad šis ketvirtas, padarius minėtus apžadus, per Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos užtarimą pasveiko ir dabar yra visai sveikas.

Dar Emilija Butėnaitė iš Kretingos 1938 metų gruodžio mėn. 29 dieną nupasakojo, kad ji prieš porą metų turėjo dešimėje rankoje didelį skausmą, kad ta ranka dėl skaudėjimo per riešą ji nieko negalėjo dirbti, kad sykį ji, būdama arti Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos kapo, panorėjo tą kapą apšluoti, kad žmonėms būtų švariau keliais apie jį eiti. Tuojau ji ėmė šluotą į dešinę ranką, kaip paprastai buvo įpratusi viską dešiniąja ranka dirbti, jausdama joje skausmą, sakydama, kad Tėvas Ambroziejus Pabrėža galįs jai iš Dievo malonės sveikata suteikti, ir šlavė. Apšlavus Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos kapą, ji ėjo namo ir eidama nebejautė rankoje jokio skausmo.

Minėtoji Emilija Butėnaitė visai pasveikusi, reikšdama Tėvui Ambroziejui Pabrėžai savo dėkingumą už išgijimą prieš porą metų nuo dešinėje rankoje reumatizmo, kas dieną apžiūri ir apšluoja jo kapą bei žvakės prie jo užžibina. Taip ji darydavo iki bolševikmečio.^{1/}

Irgi Petras Atkočiūnas ir jo žmona Ona Atkočiūnienė, kurie gyvena Kretingoje, Kluonalių gatvės buto numeryje 23, 1939 metų vasario mėn. 3 dieną pareiškė, kad jų dukrelė Ona - Sirena, gimusi 1938 m. balandžio mėn. 22 dieną, praeitą rudenį sunkiai sirgo, kad feldšeris Končius Kretingoje rado ją nebeišgydomą, kad gydė ją ir gydytojas D. Kačlinskis, bet jos sveikata vis ėjo menkyn ir menkyn; kojos nuo letenų iki kelių jau buvo visai atšalusios, kad medicinos priemonėmis išgelbėti ją nuo mirties jau nebebuvo jokios vilties, tad 1938 metų lapkričio mėnesio pabaigoje buvo štai kas padaryta:

Buvo paimta nuo Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos kapo smilčių, vandens nuo Kretingos Liurdo ir švento Jono vyno. Padarius maudyklę iš šilto vandens, į ją buvo įdėta paimtųjų nuo Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos kapo smilčių, įpilta nuo Kretingos Liurdo palmito vandens, ir toje maudyklėje buvo išmaudyta visai jau silpna ligonė Ona -

^{1/} Pastaba: Bolševikmečiu Emilija Butėnaitė apsigyveno Padvariuose prie pranciškonų vienuolyno, čia susirgo, aprūpinta šv. Sakramentais, mirė 1940 m. spalio mėn. 28 dieną ir liko palaidota Kretingos kapinėse.

Sirena, o po jos išmaudymo dar buvo jai duota švento Jono vyno, kaip vaistų, ir paguldyta.

Naktį ligonė verkė, ko iki tol nedarydavo; jos kojos pasidarė šiltos, o ryto metą jau buvo pasveikusios. Šiandien Ona - Sirena Atkočiūnaitė yra visai sveika, kaip sako jos tėvai, gražiai auga ir puikiai atrodo.

Seselė Tarcizija-Marijona Šiaulinskaitė, Kretingos senelių prieglaudos vedėja, apie savo išgijimą per Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos užtarimą štai kaip 1943 m. sausio mėn. 10 dieną kalbėjo:

"Turėdama 18 metų amžiaus, susirgau: pradėjo žiemomis abi kojos tinti /pusti/ prisėdavo net lovoje gulėti. Daug kartų kreipiausi pas gydytojus. Liga nemažėjo, kuri tęsėsi net 16-18 metų. Atvažiavus Kretingon, sužinojau apie Tėvą Ambrozijaus Pabrėžos, palaidoto Kretingos senosiose kapinėse, teikiamas malones. Pradėjau melstis: atlaikiau noveną, keliais apie jo kapąėjau, daviau auką /į karboną įmečiau/ ir pasveikau. Jau nuo to pasveikimo praėjo šeši metai ir liga iki šiai dienai nebeatsikartoja. Laikau tą įvykį antgamtinė - stebuklinga Dievo malone, suteikta man, Tėvui Ambrozijui Pabrėžai užtariant."

Dar ir Antonina Drungilaitė, gyvenanti Ankštakių kaime, Kretingos valsčiaus ir parapijos, apie savo akių pasveikimą šitaip 1943 m. sausio mėn. 31 dieną pareiškė:

"Keletą mėnesių man skaudėjo akys. Esu siuvėja, vakarais negalėdavau nė skaityti, nė darbo dirbti. Pradžioje vartočiau vaistus, bet jie man nieko nepadėjo. Padariau įžadus į Tėvą Ambrozijų Pabrėžą: apeiti jo kapą keliais, paaukoti vienuolynui 5 RM. ir pasimelsti. Stengiausi pirmą progą suradus, aplankyti kapą. Po pasimeldimo mano akys tuojuo pagerėjo ir, keletai dienų praėjus, visai pasveiko. Jau nuo pasveikimo praėjo visas mėnuo ir man senoji liga nebeatsikartoja."

Pagaliau, čia reikia pastebėti, kad yra ir daugiau asmenų per Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos užtarimą iš Dievo patyrusių išgijimo malonių ir ypatingos Dievo pagalbos reikaluose, kaip tai: Valerijonas Runkis iš Medoniškių kaimo, Laukžemės parapijos; Patronelė Zaburaitė, ištekėjusi už Juozapo Viskonto, gyvenanti Šlavitų dvare, Darbėnų parapijos; Stanislava Šerpetavičiūtė iš Džiaugėnų kaimo, Šilalės valsčiaus; Marijona Žukauskienė iš Bijunų kaimo, netoli Garliavos; Domicelė Burneikienė iš Vitkų kaimo, Plungės valsčiaus; Melanija Saulevičienė, 2do voto Tureikienė, iš Kauno, ir dar daug kitų iš įvairių vietų.

Iš to, kas pasakyta apie Tėvo Ambroziejaus Pabrėžos gyvenimą, jo darbuotę, jo nepaprastas dorybes ir po jo mirties žmonių su didžia pagarba jo kapo lankymą, aiškiai matyti, kad tai buvo nepaprastas žmogus, kuris visas pastangas dėjo, kad tinkamiausiai patarnautų žmonėms kūno ir sielos reikaluose, kad, kitus veddamas prie tobulybės ir šventumo, ir patsai taptų tobulu ir šventu.